

Гнома
о „преокрету“ Алексе Марковића у
професора ПБФ УБ неродољуба
и његовог близанца
Томислава Марковића у алџазирца

*Чланови клана који отпадају од вере,
и који губе битку против Цркве,
све своје непристаше ненавиде
и усташком их и арнауташком мржњом засипају.*

Изгледна, хронична и професионална анонимност мами на акцију, чак на диверзију, па будући таквом, она намамљује и на стварање кризе идентитета код људи.

Неким личностима – писцима, сметају сопствени текстови, да би били личности, а неким текстовима опет, сметају сопствене личности – писци, да би они имали вредност и ранг текстова. Проблем је дакле нерешив, јер се у конфликту налазе истовремено и сама личност – писац, и сами текстови аутора.

Они који не прихватају љубав према истини, због чега доводе у питање своје спасење – пропадају. Бог допушта прелест на њих, као и да буду заведени и да поверују лажи. Тиме бивају осуђени и сви они који нису поверовали истини, него су се за неправедност одлучили (2. Сол. 2, 10-12).

*

Србин из побожне породице, накалемљен на борбени и псевдо-религијски атеизам и анархију, или обрнуто, борбени и псевдо-религијски атеизам и анархија накалемљени на народну веру, обострано се налазећи у

међусобној спрези, порађају монструме и монструозност: братоубице и братоубиство; обоје пак усмерено према цркворушитељству.

Корак дубље према паклу иду борбени комунисти-атеисти и анархисти, који су се у једном тренутку конверзијом накалемили на народну, православну веру. Потом су побеснели од црквеног добра и фондова за мрежне новце; дакле побеснели су од добра којег су се у међувремену дочепали и исцрпили га, али и од фондова мрежнога новца који су њих саме заробили, и умрежили. У том тренутку *преокрета* показао се стари пут: пут непријатељства према целокупној Цркви, проповеди вере и њеног етоса, пут борбе против браће и отаца. То ипак значи да нам они никада нису ни били браћа на начин заједничког учествовања у Истини Цркве и њеног етоса! Њихова браћа су били симпатизери, и остали су симпатизери којима треба служити. А служи им се да би се у њима нашла потврда за свој црквени либерализам који прераста у анархизам, за своје маловерје блиско неверју, за оправдање свог несведочења у сили вере. Начин пастира и учитеља у црквеном Училишту, или на црквеној епархијској катедри, где је Господ Исус Христос Владика, оно је што њима недостаје. А недостаје им зато што они своје политичке и друштвене амбиције промовишу на месту светом. Зато сами постају слуге оних који су се давно декларисали као гадљиви на Бога. Њихов ред је састављен од „црквених либерала“ и анархиста који траже потврду за своју расклиману богословску компетенцију и за туђинско и најамничко понашање у Дому Господњем. Док они други, њихове мецене, радо их прихватају као своје, чиме се испољава нејединство у Цркви, и врше експерименти да се преко њих као преко дубоке парадружине унизе и обесвете сви њихови неистомишљеници. Чиме све то? Прљавим, свађалачким и бизарним клеветам и лажима и кампањама, у спрези са незнавеним, заплашеним и потплаћеним инсанима који су њихова радна снага; који су њихови придружени и дописни чланови.

Јучерашње издајство истине у малом од стране црквених либерала и анархиста, данас је достигло димензије издајства истине у целини. Издајство је наравно, увек праћено и клеветом, па у наставку хулом. Конкретизујмо наш исказ. Јучерашње окретање Светог црквеног Предања наглавачке, данас је донело клевету и хулу на светитеље Цркве. На пример, оптужбе светитељских ликова за психичку поремећеност (светог Атанасија Великог), и оправдавање ликова јеретика због наводног недовољног

разумевања њиховог дела од стране православних (Арија Александријског, Севира Антиохијског – Грилмајеровска школа догматике).

Спасавајмо се у Цркви од овога нараштаја (Дап. 2, 40); то јест, од једног дела медијских инквизитора, као и од једног дела наших универзитетских предавача клеветника, склоних скандалима, превртљивости и издајству предањскога црквенога етоса и црквене истине. Спасавајмо се од њих сви заједно, и спасавајмо једни друге, даномице и обноћ.

*

Тако су се у нас појавили људи као типични „*протестанти православног порекла*“; данас су они и угнеждени на месту светом, и надају се временима своје доминације у Српској Цркви и у црквеној просвети. У интермецу пак, амбиција их прождире, недостатак доказа у прозивкама људи и натурање кривице другима, њих излуђује!

На истом терену су се појавили и *интелектуалци склепани на брзину и по сваку цену*. Да би се пробило до њиховог срца, мора се мукотрпно пролазити кроз зидове њихове сујете и безобзирности, односно кроз маглу њиховога себелубља.

И док су овакви интелектуалци у једном тренутку како-тако успели да се позабаве темом *од маске до личности*, неко од компетентних ће једанпут морати да се позабави и њима самима, и то у кључу теме *од личности до маске*; или тачније: *од маске до анонимуса*. У ствари, тај неко ће морати да се позабави целом једном партијском ћелијом *анонимуса* на месту светом. Зато што та ћелија овде и засад делује за свој, али и за туђ скупни рачун, и опет помоћу туђег, или од Цркве уграбљеног новца; јер такво деловање унутар Цркве и светиње јесте, канцерогено.

*

Црквеност и светост пак захтевају јеванђељски језик, мисао и делање. Обе се надахњују Светим Предањем и светоотачким етосом у духу и садржини Христовог Јеванђеља. Поимање слободе, о којој наши црквени либерали, волунтаристи и „*протестанти православног порекла*“ радо, и пуних уста испредају сладуњаве приче у појединим пиратским медијима, на исто таквим порталима и у својим твитовима, просто заудару на превару и прелест. Овакво њихово поимање сопствене феноменологије има за

результат приватно, нехришћанско схватање слободе. Слободе њих ради, а не Христа и Цркве ради. Њихови покушаји су, видимо, усмерени ка томе да светост и освештано црквено Училиште учине прибежиштем сопствене идеологије и комфора, те местом где Црква не може више имати гласа. Наравно да такво схватање и делање нема проходност, и да ствара велику саблазан. По њиховоме расуђивању и делању, Духу Светом у црквеном Училишту као да нема места за обитавање и животворно дисање. Јер, ту се излажу учења нова и отворена за свет, цела једна нова научност и просвета без Бога. Док црквена вековна просвета у дословном смислу, за њих је анахронизам. Све што управо даје посебност црквеној просвети и што је чини јединственом, минимализује се, или се трансформише, и то само са једним циљем: да би се савременим токовима мисли и методама образовања пришло што ближе, и буквалније. Међутим, непријатно изненађење нам увелико и стално долази управо од слабости и немоћи савременог, и све савременијег, односно либералног и све анархичнијег образовања.

*

Враћамо се једном од основних разлога нашег осврта на дреку и хајку која се усмерава према Светом Архијерејском Синоду СПЦ и његовим члановима, као и против већине чланова Научно-наставног већа и Научног Савета Православног богословског факултета у Београду.

Оне пак који би притом да над нама лично, и по сваку цену изврше егзекуцију или херем, али да то изгледа тако као да Богу службу чине, ми подсећамо на следеће: да они то чине са таквом будношћу и вребањем и утрошком енергије, да би неко могао да помисли како актери оваквих ујдурми стварно имају и ум и руке за једну такву операцију. У стварности се пак види, да они имају моћ само да *бљуцкају*.

Али да не би узалуд чекали остварење свога циља, имена својих мета они у покрету засипају поругама, лажима и конструктима лажи, и то, рекосмо, уз обавезно бљуцкање. Исто то чине, и своје лажи придодају лажима и они потенцијални егзекутори са којима су се ови наши одрођени, спајташили. Тако умрежени, рекли бисмо да вребају прилику да заврше посао, било над свима нама поменутима, било над метама које им сада више нису по вољи и укусу. Док отац и једнима и другима притом, и до даљњег јесте: *дух клевете и лажи и расуђивања на придумку*.

„Запињу језик свој као лук да лажу, и осилише на земљи, али не за истину, него иду из зла у зло...“; сваки брат ради да поткине другога, и сваки пријатељ иде те опада ... Језик им је стрела смртна, говори

превару; устима говоре о миру с пријатељем својим, а у срцу намештају заседу“ (Пр. Јерем, 9, 3-4, 8).

„Син грди оца, кћи устаје на матер своју ... непријатељи су човеку домаћи његови“ (Пор. Михеј 7, 6. Мт. 10, 35-36).

*

Твитови су овој парадружини највећа духовна и књижевна достигнућа. У њима су ствари коронарно јасне, као што су и у вилајету анонимности и псеудонима јасне. Ту нема никакве приче о *блиском међусобном дијалогу* и *о гледању очима у очи*. Ту се строго поштује „социјална“ дистанца, све до укинућа самога Причешћа. Док духовно достигнуће њихових твитова опет, јесте празнично политикантско и страначко мантрање, ни мање ни више него пред иконом светога Великомученика Ђорђа (*флоскуле о хајдуковању, борби и слободи црвених пуританаца*, све као у доба СКОЈ-а).

Ипак им се мора одати једно признање: методом монтаже-атракције, дакле монтажом текста, слике и звука, овим твит-мејкерима је пошло за руком да без доказа створе црни твит-досије, на пример епископа Давида. Он убудуће неће морати да брине због анонимности! Коначно је и сам постао доступан њиховој медијској Информативној агенцији, а она већ зна шта ће даље и даље чинити са њим.

Шта је све нама наша Карабурма дала! Наша Универзитетска установа коју су ови твитераши давно, док су још били *анонимуси* – озвучили – да би имали апсолутну контролу над наставничком и студентском рајом Православног Богословског факултета!

Ови људи су се организовали, и на време се легитимисали! Зато сада пласирају производ (*продакт плеисмент*), али им жетва подбацује; производ им је у хаосу, и зато га пласирају само у пиратским медијима и на твитер-тезгама.

*

Што се тиче Епархије крушевачке, свих њених епархиота и њеног епископа-епископ ће се и убудуће, баш као и досад, одазивати на позиве свих својих епархиота, хришћана свих средина, свих установа и свих занимања унутар Расинског округа! Притом се он неће саблажњавати ни о кога, и ништа. Он ће успут расуђивати и сам одлучивати хоће ли, и на који ће начин примати, или неће, прилоге за све сврхе и потребе епархијског живота, као што ће одлучивати и које ће, и какве наменске просторе освештавати. Епископ ће и убудуће захтевати да у припратама нових храмова буду живописани ктиторски ликови, попут оних који су приказивани у историји нашег црквеног живописа. Притом, он никоме неће дозвољавати јавашлуке у епархији, јер су, по речима Патријарха

Павла „јавашлуци извор свих наших неприлика, и одличан материјал за свађе“. И тако даље.

Своје теме и радове пак, он ће увек бирати и израђивати по сопственом нахођењу, док ће у њима и у његовим коментарима увек бити довољно места и за његове цензоре.

*

Да закључимо: намера оглашавања нам је била да покажемо како се изнутра блокира игра плаћеника звана *Човече, не љути се!* – и каквом се гномом реагује на непочинства плаћених играча и егзекутора, у смислу: *Према свецу и тропар.*

Ако засад на све што смо рекли и урадили, и ако убудуће, Боже здравља, што ћемо говорити и радити, једнако буду услеђивале траљаве и алкаве реакција у виду ниских удараца од стране недобронамерних, ми ћемо свим досадашњим, и свим умреженим актерима који воле да нас батинају предложити да подигну гард, и ниво своје човечности. Другим речима, да бар тако масно и мајсторски и професионално не лажу као што су досад. Али опет разумемо да су им искушења мрежног новца неодољива. Зато очекујемо нешто мање: да неће ћерати увек једно те исто, као изгребана плоча. То иначе бива када ти понестану сви аргументи за клеветање и блаћење других.

Нашим црквеним либералима и анархистима ми предлажемо још једно решење: да позивају друге „који им нису симпатични“ на такмичење у најдуготрајнијем говорењу напамет једног Јеванђеља, или Апостолске Посланице, или Псалама?! Или, ако би им било лакше, да се сами осмељују на сопствене јавне исповести еда би поправили свој образ, када већ са толиким жаром јавно исповедају сваког кога таргетирају из чистог ћефа и беса? Уосталом, зар се они ионако не исповедају тајно својим покровитељима и меценама?!

„Ко се хвали, нека се хвали тим што разуме и познаје мене да сам ја Господ који чиним милост и суд и правду на земљи, јер ми је то мило, говори Господ“ (Пр. Јерем. 9, 24. 1 Кор. 1, 31; 2 Кор. 10, 17).

„Како говорите: мудри смо, и закон је Господњи у нас? Доиста, гле, лаж учини лажљива писаљка књижевничка.“ (Пр. Јерем. 8, 8).

*

Последња реч поруке коју бисмо упутили нашим црквеним анархистима била би реч о смрти.

Смрт и њено превладавање јесу једина могућност да се редослед догађаја библијске историје у животу нас људи поређа до краја: од почетка до завршетка – до васкрса и преображаја. *Сам ће Господ – на заповест, на глас арханђелов, на зов трубе Божје – сићи с неба. И најпре ће васкрснути*

мртви у Христу, а затим ћемо ми живи, преостали, заједно с њима бити понесени на облацима у сусрет Господу, у ваздуху. И тако ћемо увек бити са Господом (1. Сол. 4, 16-17). Али једну те исту благодатну енергију Његову сви ми нећемо исто доживљавати! У томе је проблем сваког од нас!

Смрт је дакле најозбиљнија могућа појава, и она не може да служи за поругу и фабриковање и режирање лажи, за уцену и наруцбине, за насилну промену поретка ствари и људи, укључујући и државни поредак! – Таква употреба смрти дакле била би равна злоупотреби ње саме као Божјега дара, и тако даље, све до хуле на Бога и на Његов Промисао! Смрт се не да инсценирати – него се она допушта ради светих циљева; ради небеских ствари према којима ми спонтано, а не силецијски (клеветама и претњама и уценама и мрежним новцима и налозима даваним петпарачким медијима и тезгама) – идемо у сусрет.

Именом и презименом
Епископ крушевачки Давид (Перовић)

7/24 мај 2020.

Крушевац